

sagde, at det var kedeligt – jeg synes, det var alvorligere end kedeligt, det var meget alvorligt – og man burde selvfølgelig have skredet ind dengang.

Men det, der er karakteristisk, er, at uanset om der er et flertal, eller der ikke er et flertal, tyder det i øjeblikket på, at der aldrig kommer noget til afstemning. Et flertal i FN's Sikkerhedsråd siger: Det går i den rigtige retning, og skal vi så ikke fortsætte det pres, som er i øjeblikket? Her er det, Venstre siger: Nej, nu er nok nok, nu ser det ud til, at det skal lykkes, fordi man tilsyneladende vil have krigen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt endnu en gang forsøge at få hr. Jens Rohde til at forklare helt præcist, hvad der er formålet med denne krig, hvad man vil opnå med den, og hvornår man vil stoppe krigen. Vil det være sådan, at hvis Irak bliver afvæbnet, stopper krigen? Eller vil det være sådan, at man fortsætter, indtil der er en ny regering eller måske endda en helt ny forfatning? Hr. Jens Rohde nævnte, at der skulle dannes en føderation?

Hvad nu, hvis den tragiske reaktion på dette her bliver, at man i den arabiske befolkning vil opfatte det angreb, USA og Danmark nu foretager, som et angreb på den arabiske nation, og der bliver kamp hus for hus i gaderne i Bagdad, så den kommer til at ligne Stalingrad? Er den danske regering så villig til at følge med hus for hus gennem Bagdad? Og vil man, når det viser sig efterfølgende, at det antal soldater, man har sendt af sted, ikke slår til, sende flere soldater? Eller vil man bakke ud og meddele USA: Det gik ikke så godt, vi vil ikke være med til det blodbad, så nu bakker vi ud? Hvad har man egentlig forestillet sig? Vil man følge med USA til den bitre ende, hus for hus og gade for gade?

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Så fik vi den igen: Mere end 12 år blev der sagt.

Jeg går ud fra, at hr. Jens Rohde er fuldstændig opmærksom på, at frem til 1990 skete samtlige de frygteligste af Saddams overgreb med USA's mere eller mindre stiltiende billigelse. Det var dengang, vores daværende udenrigsminister, hr. Uffe Ellemann-Jensen, sagde: Ja, det er jo en kedelig sag med den kemikalieforgiftning af den kurdiske befolkning.

Hykleriet og dobbeltmoralen fejrer virkelig triumfer i øjeblikket. Hvor er hr. Jens Rohde henne i spørgsmålet om den anden voldsomme konflikt i Mellemøsten, som i øvrigt kan blive det brændstof, som får det hele til at gå op i flammer dernede, nemlig konflikten mellem Israel og Palæstina? Israel tilsidesætter konsekvent FN's resolutioner gang på gang på gang på gang, og det er den største provokation af det arabiske folk i området, at hr. Jens Rohde og konsorter kommer med opblæst patos og siger: FN's resolutioner skal altså respekteres, når det er fjenderne, det drejer sig om, men når det er vennerne, er det helt i orden ikke at gøre det.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Fru Margrete Aukens tale taler jo næsten for sig selv, men jeg vil bare sige til fru Margrete Auken, at den enes fejl undskylder ikke den andens og heller ikke, hvad der skete i sin tid.

Nu er det jo sådan, at netop denne regering og netop de lande, som støtter USA, har fået USA til offentligt at tilslutte sig den road map, som er lavet om krisen i Mellemøsten mellem Israel og Palæstina. Det har denne regering gjort en kæmpe indsats for, navnlig vores udenrigsminister, så her mener jeg absolut, at fru Margrete Auken skyder over målet.

Kl. 10.45

Hr. Aage Frandsen nævner resolution 1441 og siger så, at der er sket en lang række ting derefter. Ja, men det ændrer jo ikke ved, at det virkelige trusselsbillede stadig er, at vi ingen redegørelse har for mere end 1.000 t kemiske våben, og vi ingen redegørelse har for 6.500 bomber, der kan bære disse kemiske våben.

Irak samarbejder ikke betingelsesløst om det substantielle. Det er den virkelighed, vi står over for. Som udenrigsministeren også gjorde rede for, begyndte Irak at samarbejde en lille smule, fordi der var et reelt trusselsbillede i form af et militært pres på Saddam Hussein, og enhver må kunne sige sig selv, at når 1441 taler om alvorlige konsekvenser, er alvorlige konsekvenser også militær indgriben. Sikkerhedsrådet har drøftet igen og igen og igen, hvad der skulle til, men man kunne ikke blive enige om en tidsplan, og nu står vi i en situation, hvor hvert land må gøre op med sig selv, hvilken vej man vil vælge.

Hr. Keld Albrechtsen vil jeg svare ganske kort med et spørgsmål: Hvad er alternativet til afvæbning af Irak? Hvad er alternativet?